

Alena Padevětová – scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Vitalij Chopyk, Jiří Chroňák, Olivia Lemonnier, Daniel Němec a Rozálie Svobodová ze ZŠ Mikuláše z Husi

Vstup č.1

Alena Padevětová, rozená Jirků, se narodila v roce 1932 v Táboře. Bylo jí teprve dvanáct, když se jedno odpoledne proměnilo v noční můru. Mířila pro seno k řece, když nad hlavou zaslechla hřmot letadel. Začalo to jako nálet na Jindřichův Hradec – ale během několika minut se z toho stala smrtící honička dvou znepřátelených strojů. Střely svištěly vzduchem a v ohrožení nebyla jen malá Alenka s kamarádkou, ale i celá čtvrť Čelkovice. Stačila jediná rána – a mohly vylétnout do vzduchu celé sklady německého benzínu.“

Pamětník (1:39:15-23)

A pamatuju si, že jsme s Janou slyšeli, jak letěj letadla a my jsme s Janou začli řvát.

Pamětník (1:39:49-55)

Tak jsme řvali cukráři a najednou „prd ho. Ty dvě letadla nad námi, bylo vidět, že jeden druhýho honí.

Pamětník (1:40:40)

Ty stříleli po sobě, my pod tím stáli jako blbci.

Pamětník (1:40:55)

Ono nás to pomlátilo jako trochu. Pak přilítla nějaká ženská „Ježiši holky, co tu děláte, okamžitě, tak nás zatáhla do takovýho dělnickýho domku.

Pamětník (1:40:09-23)

Tam nás vzala do sklepa a my jsme si tam potom říkali s tou Janou, my jsme se šli podívat, kdy to odešlo. Ta nádherná chata byla prostřelená nacimprcampr.

Pamětník (1:41:32-34)

Já jsem říkala, ježiši Jano, ještěže nás sem ta ženská vzala.

Vstup č.2

O rok později se stala druhá, neméně dramatická událost, o které se dějepisné učebnice prakticky nezmiňují. Malá Alenka zahlédla americké džípy v uličkách blízko náměstí Mikuláše z Husi. Americké jednotky měli dle rozkaz nepřejít přes smlouvenou demarkační linii, která se nacházela přibližně 30 kilometrů od Tábora, ale jak se zdá, pravidla jsou občas od toho, aby se porušovala.

Pamětník (1:32:11-18)

„Ten den z rádia poslouchali maminka, všichni.“

Pamětník (1:32:28-48)

„Co se děje v Praze. No tak všichni byli zvědaví, co u nás. No zatím z Klášteráku nic. Tak matka říká: 'Hele, viš co, běž se nenápadně podívat.' Tak já z toho dvorečka jsem vyšla ven. Nikde nikdo.“

Pamětník (1:34:04-06)

„Vyšla jsem na to náměstí, nikde nikdo.“

Pamětník (1:34:16-18)

„Vyšla jsem kolem baráku.“

Pamětník (1:34:39-1:35:21)

„A za ním byla dolu, tam tak koukám, přijely dvě auta vojenský. A v nich vojáci. No někdy mně neznámí. Ted' voni koukali na mě, já na ně. Nikde nikdo. Že jo, tam nebylo živáčka. Tak jim to taky bylo divný. Já si říkám, kdo to je. A voni na mě koukali. Ale pak vzali telefon, telefonovali, udělali čelem vzad a jeli zpátky asi na Parkány nebo tam někam.“

Pamětník (1:35:16-26)

„Já jsem si ještě říkala, to jsou divný. Tohle přece nejsou samozřejmě ani Němci ani Rusáci, kdo to je teda?“

Pamětník (1:35:32-33)

„A byli to teda.“

Pamětník (1:35:36)

„Američani.“

Pamětnice (1:36:17)

„A já jsem si ještě říkala, to jsou nějaký divný. To samozřejmě nejsou ani Němci, no ani Rusáci. A pak někdo říká: To jsou Američani. My jsme tenkrát veděli houby, co mezi nima byl za rozdíl..., Matka řekla: A doma budete, ne abyste šli na Klášterák nebo někam.“

Vstup č.3

S koncem války svítla naděje nejen pro celý český národ, ale také pro rodinu mladé Alenky. Otec Josef Jirků byl několik let za svoji práci v odboji vězněn v nejprve v Táboře a poté v Drážďanech. Každý si přál, aby se vrátil domů. A to se také stalo.

1:28:08-10

„Můj tatínek se vrátil hrozně pozdě.“

1:28:22-27

„Květen, červen, červenec. To všichni přišli a náš tatínek nikde.“

1:30:54-59

„Matka, už to neříkala před náma, ale oni mysleli, že je mrtvej.“

1:28:28-31

„Náš tatínek přišel v říjnu.“

Vězni osvobození americkou armádou šli totiž nejdříve do lazaretu, aby nabrali sílu na cestu domů. Tu si pak Josef Jirků musel zajistit sám.

1:29:45-59

„On musel jít na nádraží a tam se domáknul, jestli by se nemohl nějakou cestou složitou dostat do Prahy. A domu. To bylo složité.“

1:30:08-10

„Všichni plakali, že je živý.“

1:31:23-35

„Důležitý bylo, že utíkali s ním na Klášterák, kde jsou děti, aby nás viděl. Volali nás, že přijel tatínek.“

Vstup č.4

Po válce se Alena rozhodla, že svůj život zasvětil pomoci druhým. Po studiu na škole pro sociální služby, která byla zřízena podle anglického systému působila nejprve na severu Čech, kde pracovala s mladistvými jako sociální pracovnice. Později se vrátila zpět na rodný jih, ale pracovní cesty ji nakonec zavedly až do Prahy.

Tam dnes žije se svým synem Janem. A i po všech těch letech říká, že právě v práci pro druhé našla smysl svého života.

Při ohlédnutí za svým životem nechybí paní Padevětové její všudypřítomný humor a nadhled.

Pamětnice (0:00:4-24)

„Jo no, tak akorát nehty v 93 letech mám bohužel nejlepší. A proč, vždyť je to zbytečný. Ja si stěží nehty obrousím a mám je naprosto jako kdybych chodila manikúru. No, není to škoda, že jo.“